

kun Ord fra Ministeren, der ikke ere blevne efterfulgte af nogen Handling. Jeg havde, som sagt, ventet, at der fra den højtærede Ministers Side nu var blevet stillet en Række Ændringer, hvorved han havde forbedret Statsarbejdernes Løn. Det er desværre ikke sket, og derfor skal jeg altsaa tillade mig atter at stille dette Forslag, som jeg vil anbefale paa det bedste til det høje Tings Velvilje. Jeg tror, at det vilde være en smuk Afslutning paa denne Rigsdagsamling, om vi kunde enes om i Fællesskab at vedtage et saadant Forslag som dette; det vilde komme mange tusinde Familier ude i Landet til gode, Familier, som nu have det overordentlig smaat, og for hvem dette jo vilde være til uhyre stor Gavn. Jeg vil derfor, som sagt, tillade mig paa det bedste at anbefale Forslaget. Men paa den anden Side ved jeg godt, at hvor meget jeg end anbefaler det, bliver det ikke gennemført; der er maaske ikke en eneste her i Salen som vil stemme for det, undtagen vi 9 Socialdemokrater; alle de andre Partier ere enige om at stemme imod det; de vare enige derom i Fjor, og jeg frygter, at det samme bliver Tilfældet i Aar, saa at der kun bliver to Partier i Salen, naar vi skulle til at stemme om Forslaget. Det bliver os Socialdemokrater paa den ene Side og alle de øvrige Medlemmer i Salen, der smelte sammen til eet stort enigt Parti paa den anden Side. Saaledes gik det i Fjor, og jeg frygter meget for, at det vil gaa paa samme Maade i Aar. Skulde jeg i denne Henseende tage fejl, skal det kun være mig en Glæde.

At Forslag som dette ikke kunne gennemføres, er jo for en stor Del Arbejdernes egen Skyld. Vi se, at andre Samfundsklasser, naar de komme her i Salen med deres Forslag, kunne faa dem gennemførte, fordi de have forstaaet at skaffe sig Venner og Talsmænd her, som ere mægtige og stærke nok til at gennemføre deres Forslag. Vi se f. Eks., naar Agrarerne sende deres Tillidsmænd her ind, hvilken Opmærksomhed der ydes dem fra alle Sider, fra den højtærede Ministers Side, fra Finansudvalgets Side, og vi se Medlemmerne sværme omkring disse Agrarer og vise dem en Opmærksomhed, som man ikke kan andet end lægge Mærke til. Og se vi f. Eks. paa, hvad vi vedtog her i Gaar, vedrørende Landbrugsministeriet, saa var det Bevillinger til et samlet Beløb af over 188,000 Kr. Jeg stemte for disse Bevillinger, og jeg vil sige, at jeg gjorde det med Glæde, fordi jeg anser disse Bevil-

linger for at være til Gavn for Erhvervslevet her i vort Land. Men hvis Arbejderne forstode det samme, som Agrarerne have forstaaet: at skaffe sig Venner og Talsmænd her i denne Sal, ja, saa vilde Stillingen ogsaa være en ganske anden, naar Forslag som det her omtalte vare til Behandling. Jeg siger derfor, at naar Arbejderne ingen Ting faa, saa er det for en stor Del deres egen Skyld; Arbejderne kunne lære af andre Samfundsklasser, at man faar ikke noget, undtagen man organiserer sig, og hvis Arbejderne forstode at organisere sig, saa vilde de ogsaa faa noget... (Afbrydelse af J. Hage.) Ja, det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage) siger, at det have de gjort; men de have desværre ikke gjort det i Fredensborg, thi hvis de havde gjort det, sad det ærede Medlem for Fredensborg ikke her. Men jeg vil ønske, at Arbejderne i Fredensborg ville organisere sig, saa faa Arbejderne en Talsmand fra denne Kreds, og de faa Talsmænd rundt om fra alle Landets Kredse. Hvis Arbejderne her i Danmark kendte den Kraft, de sidde inde med, vare de i Stand til at beherske Stemningen i denne Sal; de vare i Stand til at vælge sig et Flertal ind i denne Sal, og de vare i Stand til at gennemføre Fordringer, der ere saa beskædne som den, der stilles her. Men dette have Arbejderne ikke været kloge nok til at gøre; og selv om de maaske have været kloge nok dertil, have de ikke haft Magt dertil. Vi se, hvorledes Arbejderne ude i Landet netop i denne Tid søge at organisere sig; men vi se ogsaa, hvilken Modstand der ydes mod denne Organisation. Hvis der er noget, som de Herrer Arbejdsgivere og Kapitalister for enhver Pris søge at forhindre, er det netop Arbejdernes Organisationer. Vi have jo i denne Tid set, at Landets Godsejere og rigeste Mænd, Folk, som ere Millionærer, ja maaske ti Gange Millionærer, have været brutale og haardhjertede nok til nu midt i Vinterens Hjerte at smide fattige Folk ud af deres Huse, til at smide deres fattige Stumper ud i Sne og Pløre og til at lade dem bære deres syge Børn ud af Husene, blot fordi disse Folk ere komne til dem og have forlangt en Tiøre mere i Løn; og vi have set, at de have gjort det samme, naar Arbejderne ikke have forlangt en eneste Øre mere i Løn, men kun have forlangt at bruge deres grundlovhjemlede Ret til at organisere sig, en Ret, som Godsejerne selv have benyttet sig af i mangfoldige Aar. Jeg siger, at hvis Arbejderne forstode den Styrke, de sidde inde med, og organi-